

Rigtighed og gjøre Skridt fra sin Side for at faae den tilbagefaldt. Flere Stemmer: Ja!), og det er at stille Sagen paa et Standpunkt, som jeg ikke troer vil føre til noget Godt. (Tscherning: Saa skal Ministeriet ikke byde os dette Standpunkt!). Naar jeg sagde, at man, ved at knytte til Bevillingsloven Betingelser, som vedkomme Administrationen, gjorde Overgreb, saa er det benægtet nu af den sidste Taler, at denne Betingelse vedkommer Administrationen. Han meente, at han blot knyttede et nyt Lovforslag til det foreliggende. Jeg skal ikke gaae dybt ind derpaa, men det forekommer mig, at naar den sidste Taler siden sagde, at, naar Ministeriet lod de ældre Folk indlemme i Forbundscontingentet, saa misbrugte det sin Myndighed, saa forekommer det mig, at han netop har indrømmet, at der ligger noget Administrativt i den Anvendelse af Mandskabet, som han stillrede igaar som et Misbrug og som en Blet, Regjeringen aldrig vilde kunne afvadske. Jeg skjønner altsaa ei, at jeg har udtalt mig urigtigt og ubesøiet, naar jeg har udtalt, at det er meget uheldigt, at Udvalget denne Gang afvigende fra foregaaende Fremgangsmaade har optaget en saadan Bestemmelse. At gaae ind paa, om denne Bestemmelse skulde faae nogen Besøielse ved de foreløbige Indretninger, der i den sidste Tid skulle være trufne ved enkelte Corps, savner jeg Sagkundskab til at kunne bedømme; men det forekommer mig dog, at den ærede Taler har gjendrevet sig selv, idet han har sagt, at det, der var skeet, var noget foreløbigt og ikke af videre Betydning, naar man blot ikke vilde gaae videre og vedkjende sig den Hensigt, at indlemme danske Afdelinger i Forbundscontingentet; men jeg sagde, at en saadan Hensigt var mig ubekjendt, og det forekommer mig fremdeles, at man dog burde have en Vished derom, naar man skulde have freedet til at benytte det Skeet paa den Maade, som den ærede Taler har gjort det.

Krigsministeren: Jeg tillader mig at gjentakke i den ærede Forsamlings Grundring, at jeg igaar begyndte mit Foredrag med at opfordre det ærede Udvalg til at tage sit Endringsforslag tilbage; jeg henvendte mig end-

ogsaa først personligt til den ærede Ordfører med denne min Anmodning, men det skeete ikke; jeg har altsaa den Beroligelse, at jeg har gjort Mit for at forebygge en, som det forekommer mig, unyttig Strid. Det er for mig en Gaade, hvad der har bevæget Udvalget til at fæste denne Brandsaffel ind i denne Forsamling, og det bliver mig saameget mere uforklarligt, som den i Endringsforslaget indskudte indskrænkende Bestemmelse efter mit Skjøn ikke alene er aldeles ubesøiet, men heller ikke paa sin rette Plads, da det er en organisk Bestemmelse for Armeens fremtidige Formation, som ikke kan høre hjemme i en Udskrivningslov. Der eksisterer ikke nogen senere Regjeringshandling, som berettiger til at troe, at Regjeringen har taget nogen ny definitiv Bestemmelse angaaende hvilke Tropper der skulde danne et tydsk Forbundscontingent, isald noget saadant skulde komme til at marschere; en Beslutning desangaaende bør efter min Formening ikke tages, forinden Casus foreligger, og det vilde da komme an paa de concrete Omstændigheder, om man vilde følge den tidligere lagte Plan, dertil fortrinnsviis at anvende de Afdelinger, som rekruterer fra Holsteen og Lauenborg. Der kan efter min Overbeviisning tænkes Conjuncturer, hvor baade politiske og militære Grunde kunde tale for at sammensætte Contingentet af Tropper saavel danske som holsteenske (Hør!), ja, jeg troer endogsaa, at der kunde tænkes saadanne Conjuncturer, at det var klogt, dersom der dertil blot anvendtes danske Tropper (Hør!); men Alt dette maa være Fremtiden forbeholdt at afgjøre. Man nærer en saa stor Frygt for dette tydsk Forbundscontingent (Ja!). Det tydsk Forbund eksisterer siden 1815, og isald jeg regner rigtigt, er det altsaa nu 37 Aar gammelt; i disse 37 Aar er ikke en eneste Soldat, hverken tydsk eller dansk, marscheret i bemeldte Forbunds Tjeneste ud over Grændsen (So!), og ikke en eneste Soldat har faaet saameget som en Finger beffadiget i denne Tjeneste (Tscherning: I 1848!). Det var engang i 1831 paataenkt, at et Contingent skulde marschere til Luxemburg, og de Tropper, som Holsteen og Lauenborg skulde stille, bleve sammendragne, men de kom ikke ud over Grændsen; i 1843 var der en Dvelfesleir i Lüneborg for